

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 16251/2557

พนักงานอัยการจังหวัดกาญจนบุรี โจทก์ นายสุธรรม ผิวเหลือง กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 149, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่า วันที่ 11 กรกฎาคม 2544 จำเลยที่ 1 ได้รับเงินโดยการโอนเข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นภริยาเป็นค่ารับรอง ค่าเลี้ยงดู เป็นเงินจำนวน 100,000 บาท ทั้งนี้จำเลยที่ 1 ในฐานะที่เป็นผู้ควบคุมงานได้เสนอเรื่องให้ ช. พวกของจำเลยทั้งสองใช้อำนาจในฐานะที่เป็นประธานกรรมการตรวจการจ้างได้มีคำสั่งให้บริษัท ช. หยุดงานในวันที่ 9 กรกฎาคม 2544 อ้างว่าเนื่องจากแนวส่งท่อน้ำมีปัญหาจะต้องมีการแก้ไขแบบในการก่อสร้าง แทนที่จะใช้อำนาจดังกล่าวมาตั้งแต่ก่อนผิดสัญญา โดยไม่ได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าพนักงานรับทรัพย์สินสำหรับตนเอง เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่ง ไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ตาม ป.อ. มาตรา 149 ซึ่งองค์ประกอบความผิดเพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดต้องเป็นเหตุการณ์ในอนาคต การที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยที่ 1 ในความผิดดังกล่าวจึงไม่ชอบเพราะเป็นเรื่องที่มีได้กล่าวมาในฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

คดีนี้ เดิมศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 8226/2555 ของศาลชั้นต้น แต่คดีสำนวนดังกล่าวยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีนี้ โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 86, 149, 157 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 103, 122 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 103 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 122 วรรคหนึ่ง จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ประกอบมาตรา 86 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 5 ปี จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 3 ปี 4 เดือน ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ คดีคงเหลือแต่บริษัทซี.เอ.คอนสตรัคชั่น 1994 จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทผู้รับจ้างได้จ่ายเงินให้แก่จำเลยที่ 1 โดยโอนเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นภริยาเป็นค่ารับรอง ค่าเลี้ยงดู เป็นเงินจำนวน 100,000 บาท และเงินจำนวนดังกล่าวจำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายที่จะได้รับตามคำวินิจฉัยศาลล่างทั้งสอง เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ได้รับเงินโดยการโอนเข้าบัญชีของจำเลยที่ 2 จำนวน 100,000 บาท ทั้งนี้จำเลยที่ 1 ในฐานะที่เป็นผู้ควบคุมงานได้เสนอเรื่องให้นายชัยชนะ พวกของจำเลยทั้งสองใช้อำนาจในฐานะที่

เป็นประธานกรรมการตรวจการจ้างได้มีคำสั่งให้บริษัทซี.เอ.คอนสตรัคชั่น 1994 จำกัด หยุดงานในวันที่ 9 กรกฎาคม 2544 อ้างว่าเนื่องจากแนวส่งท่อน้ำมีปัญหาจะต้องมีการแก้ไขแบบในการก่อสร้าง แทนที่จะใช้อำนาจดังกล่าวมาตั้งแต่ก่อนผิดสัญญา อันเป็นการกระทำการในตำแหน่งโดยมิชอบด้วยหน้าที่และเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ดังนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องในความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 และโจทก์ไม่อุทธรณ์ โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าพนักงานรับทรัพย์สินสำหรับตนเอง เพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่งไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ซึ่งองค์ประกอบความผิดเพื่อกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างใดต้องเป็นเหตุการณ์ในอนาคต หลังจากรับทรัพย์สินมาแล้ว ดังนั้น ห้ามมิให้พิพากษาที่มีได้กล่าวในฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 มานั้นไม่ชอบ คดีคงเหลือแต่จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐรับทรัพย์สินจากบุคคลนอกเหนือจากทรัพย์สินอันควรได้ตามกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 103 วรรคหนึ่ง หรือไม่ว่า ซึ่งมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 122 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงมีอายุความสิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95 (3) โจทก์ฟ้องคดีนี้วันที่ 3 พฤศจิกายน 2554 เกินสิบปีนับแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2544 ซึ่งเป็นวันกระทำความผิด คดีเป็นอันขาดอายุความ ให้ศาลยกฟ้องโจทก์ปล่อยจำเลยทั้งสองไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215, 225 ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองมานั้นไม่ชอบฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยทั้งสองทุกข้อหา

องค์คณะ

สุรพันธุ์ ละอองมณี · ธารธร ศิลปโอสถ · สุพจน์ อารังเวียงผึ้ง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/16251/2557>